

לקח מהפרשה,

"כי ידעתי את יצרו..." (לא' כא') עמוד שפה

יצר הרע אינו מניח לו לאדם ולוא לרגע אחד בימי חייו! בכל מצב שבו הוא נמצא, מנסה היצר להציב חומה בינו ובין בוראו. אם בן עליה הוא - מכניס בליבו מחשבות של גאווה והתנשאות, ומוכיח לו בעליל שכבר לא נשאר לו הרבה מה לעבוד את בוראו, ובעצם הוא את תפקידו בחיים כבר עשה...

ואם בעל עברות הוא - מוכיח לו היצר 'באותות ובמופתים' את שפלותו ותחתוניותו, ועד כמה הוא אינו שווה מאומה, וגם אם ירצה לשוב לפני בוראו - להתקרב אליו מחדש - כבר לא יקבלו אותו.

אבל יש מקרים שגם בן עליה מטופל על ידי היצר במידת השפלות, וגם בו הוא נוטע הרגשה של 'כלומניק', שכאילו כל המעשים הטובים שהוא עושה וכל העמל והיגיעה שלו בתורה, עדיין אינן מגיעות למה שהיה צריך לעשות באמת...

היצר מטעה אותנו שכביכול אינו יכול כבר להתקרב להשם יתברך מחמת עוצם ריבוי פגמיו, והרבה אנשים נופלים לגמרי בגלל הטענות הללו שמשמיע היצר באוזניהם.

אחד הפתרונות לכך נעוץ בעצם הידיעה שמדובר בטענותיו של היצר הרע, ולא בטענות שיש בהן אמת. ההולך בעולמו בידיעה ברורה שרגשי השפלות הללו הם טכסיסיו של היצר שנועדו להפילו ולדכאו, די יהיה בכך כדי לעוררו ולעודדו ולהעמידו מחדש על הדרך הטובה.

לפעמים מתעורר האדם מאוד לשפר את דרכיו וליבו מתלהב אל ה' יתברך וכל כולו מצוי בהשתוקקות נפלאה ונראה לו שלעולם כבר לא ייפול ולא ישבר... ויותר לא תמנעהו שום מניעה...

והנה מיד לאחר מכן הוא נופל מתשוקתו וליבו מיטמטם ומתבלבל, עד ששוכח לגמרי את התשוקה שהייתה לו זה עתה, כאילו לא הייתה לו תשוקה שכזו לעבודת הבורא יתברך.

והכול הוא מכוח היצר.

וכאמור הפתרון הוא להיות מודע לכך ולהכניס אל ליבו את הידיעה, שכל הירידות וההשפלות הללו הן ניסיונות והכוח שניתן ליצר הרע להשפילו הוא מוגבל והיה אם יהיה לאיש ויתגבר עליו ולא ישית את ליבו לכל זה ישלח לו השם יתברך עד מהרה את עזרו ממעל.

(עפ"י עלינו לשבח)

פינת ההלכה

הלכות מזוזה – המשך

איזה פתח חייב במזוזה?

א. בית ששותף בו גם גוי, פטור ממזוזה.

ב. הפתח חייב במזוזה רק אם יש לו שתי מזוזות ומשקוף.

ג. שני החלקים העומדים בפתח מימין ומשמאל לדלת (על אחד מהם מורכבת הדלת) נקראים מזוזות, והחלק שמחבר אותם מלמעלה נקרא משקוף.

ד. גובה המזוזות צריך להיות לכל הפחות עשרה טפחים (96 ס"מ, או לפחות 80 ס"מ). (רפ"ו סי"ג).

ה. פתח שיש לו שתי מזוזות, ובמקום משקוף יש לו כיפה עגולה כמו קשת, חייב גם במזוזה. (שם).

ו. פתח עגול שאין לו מזוזות, אם יש בו רוחב ארבעה טפחים (32 ס"מ) וגובה עשרה טפחים (80 ס"מ), חייב במזוזה. (ש"ך שם).

ז. פתח שיש לו שני מזוזות אך אין לו משקוף פטור ממזוזה. (מצוי הרבה בשערי החצר).

ח. פתח יש לו שתי מזוזות ומשקוף, אך נעשה כפתח לדירה זמנית פטור ממזוזה, לכן פתח הסוכה הנעשית בחג הסוכות, לשם החג, פטור ממזוזה (רפ"ו סי"א).

"אתם נצבים היום כולכם לפני ה'

אלקיכם" (כ"ט' - ט')

מדרש אגדה: "למה נסמכה פרשת נצבים לפרשת קללות (לתוכחה שבפרשת כי תבא)? לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שטים, חוץ מארבעים ותשע שבתורת כוהנים (בחומש ויקרא בפרשת בחוקותי), הוריקו פניהם. אמרו מי יוכל לעמוד באלו."
שם מזהירים אדם שילקה מלקות ולא אומרים לו מספר, או שנוקטים מספר עגול חמישים או מאה, אז יש להניח שהמספר אינו אלא לשון הבאי וגוזמא, ואין קץ וגבול להורדה ולויתור. אבל כשמזכירים מספר לא עגול מבינים שזה מדוקדק וקצוב. לכן כשמעו את המספרים 98 491 ראו שהמספרים מדויקים והוריקו פניהם...

(דברי שאול)

תפלתו של ילד לקראת השנה החדשה.

אלוקים עשה:

שההורים שלי יבינו שלא כל מה שאני מבקש אני באמת רוצה, לפעמים אני מבקש דברים, רק מפני שאני רוצה תשומת לב. שההורים שלי יהיו אוזניים גדולות להקשיב לי, וכתף רחבה שאוכל להישען ולהרגיש שיש לי מגן ותמיכה. שהורים שלי ימצאו את הייחודיות שיש בי שלא ישוו אותי לאחרים ויאהבו אותי כמו שאני. שההורים שלי ידעו להציב לי גבולות – אני צריך ומחפש את זה! שההורים שלי יבינו שאין לי כוח לעמוד בלחצים חברתיים שלא יגידו לי תלמד כאן... אבל אל תהיה כזה, אלא ישימו אותי במקום שהם רוצים שאני אהיה כזה. שההורים יבינו שגם אם אני נראה קשוח אני זקוק לחום לאהבה ולהתעניינות. הקשיחות היא רק מעטה.

שנה טובה, שבת שלום והרבה נחת, שושנה.

סיפור לשבת

סיפור אמיתי ומופלא מה"ניו יורק טיימס"!

באמצע שנות ה-90 עלה רעיון מהפכני במוחו של יהודי העומד בראש מערכת פירסום והוצאה לאור. הרעיון היה כזה: מה היה קורה אם עיתון ה"ניו יורק טיימס" שנחשב לעיתון המשפיע והמפורסם ביותר בכל הזמנים, היה מפרסם מדי ערב שבת לוח זמני הדלקת נרות שבת. אז ברור שמישהו יאלץ לשלם כדי לקנות את שטח הפרסום הזה מדי שבוע, אבל רק תחשבו על הגאווה והמודעות היהודית שתיווצר בעקבות פרסום שבועי זה של השבת הקדושה כל כך לעם היהודי. וכך הלך מיודענו, ומצא יהודי עשיר ונדיב שהתמכר לרעיון וקנה אותו תמורת תשלום "סמלי" של כמעט \$ 2,000 מדי שבוע!!! אבל הוא עשה זאת. וכך במשך חמש שנים מדי יום שישי ראו היהודים ברחבי העולם את המודעה הבאה: "נשים יהודיות- זמן הדלקת נרות ביום שישי הזה הוא: (וכאן הייתה רשומה השעה). לבסוף, נאלץ אותו יהודי עשיר לקצץ במימון בכמה מהפרויקטים שלו. וביוני 1999 הופסק פרסום זמני כניסת השבת. ומאז הוא לא פורסם שנית, למעט פעם אחת. היה זה ב1 לינואר 2000. הניו יורק טיימס פרסם את מהדורת המילניום שלו. זו הייתה מהדורה מיוחדת וחגיגית שנפרשה על גבי שלושת העמודים הראשיים. בעמוד הראשון שיחזרו את החדשות שהיו ב1 לינואר 1900. בעמוד השני הופיעו החדשות האקטואליות לאותו היום- 1 לינואר 2000. ובעמוד הראשי השלישי פורסמו תחזיות ל1 בינואר 2100 (כלומר תחזיות למה שיקרה בעוד מאה שנים). בעמוד בדיוני זה נכללו נושאים כגון: "ברוכים הבאים למדינה ה-51 – קובה!" או האם לרובוטים מותר להצביע בבחירות?! וכך הלאה... ובנוסף לכתבות המרתקות באותו עמוד בדיוני לשנת 2100, הוכנסה שוב המודעה בתחתית העמוד המיידעת את הנשים יהודיות על זמני הדלקת נרות שבת. כך סתם, בלי שאף אחד שילם בעבורה או הזמין אותה. הניו יורק טיימס בחרו להכניס אותה. המו"ל של הניו יורק טיימס, אדם קתולי ממוצא אירי נשאל לגבי זה. והתשובה שלו הייתה מדהימה ומדויקת להפליא, והיא נוגעת לנצחיות של העם היהודי ולעוצמה של מנהג שכמנהגו נוהג מדורי דורות. וכך הוא אמר: "אנחנו לא יודעים מה יקרה בשנת 2100. זה בלתי אפשרי לנבא את העתיד. אבל בדבר אחד אנחנו יכולים להיות בטוחים בהחלט: והוא- שבשנת 2100 נשים יהודיות ידליקו נרות שבת!" ואז קרה הדבר המדהים הבא- מישהו קרא את הסיפור הזה שהופץ באימיילים. הוא לא התעצל והלך לבדוק ביומן באיזה יום יוצא הראשון לינואר 2100 וגילה שזה יוצא: יום שישי!!!